

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/ KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 51 0 Mals 208414 23 PŽ
Novi Travnik, 09.01.2024. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudaca: Senada Begović, kao predsjednika vijeća, Mirjane Grubešić i Aide Pezer-Alić, kao članova vijeća u pravnoj stvari tužitelja „I“ d.o.o. B., Ul..., zastupan po punomoćniku Mirsadi Ademović, advokatu iz Bihaća, Ul. E. Kovačevića bb., protiv tuženog „F“ d.o.o. V..., V., zastupan po punomoćniku I.B., uposlenici kod tuženog, radi duga, v.s. 404,00 KM, odlučujući po žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 Mals 208414 22 Mals od 26.06.2023. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 09.01.2024. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba tuženog se odbija kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 Mals 208414 22 Mals od 26.06.2023. godine.

Obrazloženje

Presudom prvostupanjskog suda obvezan je tuženi da tužitelju isplati na ime glavnog duga ukupan iznos od 404,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na dijelove glavnog duga kako slijedi:

- na iznos od 500,00 KM zakonsku zateznu kamatu počev od 08.07.2022. godine do 17.05.2023. godine,
- na iznos od 202,00 KM zakonsku zateznu kamatu počev od 08.07.2022. godine do konačne isplate,
- na iznos od 500,00 KM zakonsku zateznu kamatu počev od 21.07.2022. godine do 17.03.2023. godine,
- na iznos od 202,00 KM zakonsku zateznu kamatu počev od 21.07.2022. godine do konačne isplate,

kao i da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 790,00 KM, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom izvršenja.

Protiv navedene presude žalbu je pravovremeno izjavio tuženi zbog povrede odredbi parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava s prijedlogom da se pobijana presuda preinači ili da se presuda ukine i odbaci tužba. U žalbi u bitnom ističe da činjenično stanje nije pravilno

utvrđeno jer prvostupanjski sud izvedene dokaze nije pravilno cijenio i nije dao ocjenu svih dokaza, zbog čega je izveo pogrešan zaključak, što presudu čini nezakonitom. Na opisani način sud je povrijedio odredbe člana 8. i 126. Zakona o parničnom postupku. Naime, prvostupanjski sud je očigledno cijenio kao najrelevantnije samo fakture u kojim je tužitelj svojevrijedno utvrdio cijenu prijevoza od 702,00 KM (uključen PDV), iako je prethodno prihvatio cijenu od 500,00 KM (uključen PDV) na način da je dobio nalog za utovar u kojem je cijena bila formirana. Tužitelj tijekom postupka nije osporavao vjerodostojnost naloga za utovar, koji je prihvatio i prema kojem je trebao i sačiniti fakturu. Sud ovu činjenicu, kao i postojanje naloga za utovar nije uopće cijenio u smislu ocjene dokaza. Isto tako sud navodi da iskaz svjedoka ne može prihvatiti kao vjerodostojan, jer je svjedok uposlenik tuženog, iako je Zakonom o parničnom postupku predviđeno da su svjedoci jedno od dokaznih sredstava, u istom rangu sa drugim dokazima i dokaznim sredstvima, pa je u tom smislu došlo i do povrede člana 137. Zakona o parničnom postupku. Svjedok je svojim iskazom upravo trebao dokazati da je usmenim putem podnio reklamaciju tužitelju na formiranu cijenu koja je bila u suprotnosti sa nalogom za utovar. Sud se u presudi poziva na član 7. Zakona o parničnom postupku, dajući do znanja da su stranke dužne iznijeti sve činjenice na kojima zasnivaju svoje zahtjeve i izvoditi dokaze kojima se utvrđuju te činjenice. Međutim, upravo u skladu sa tim članom zakona je tuženi izveo dokaz putem saslušanog svjedoka, ali sud iskaz tog svjedoka nije prihvatio kao vjerodostojan uz obrazloženje da se radi o uposleniku tuženika koji ima lični interes za uspjeh tuženog u ovom postupku. Svjedok je svoj iskaz dao pod upozorenjem i opomenom, pa se treba izvesti zaključak da je svjedok u ovom postupku svjedočio o predmetnom slučaju upravo onako kako je i bilo. Na 3. strani pobijane presude sud proizvoljno na temelju člana 11. Zakona o financijskom poslovanju konstatira da je tuženi u zakašnjenju sa izvršenjem novčane obveze. Sud je pogrešno primijenio materijalno pravo, jer rok izvršenja novčane obveze nije ugovoren, a niti je naveden na fakturama kojim sud jedino poklanja vjeru prilikom donošenja ove presude. Sud se poziva i na stav 5. člana 11. navedenog zakona gdje je propisano: "Rok za izvršenje novčane obveze počinje teći od dana kad je dužnik primio račun..." Međutim, sud je rok za izvršenje obveze počeo računati proizvoljno, jer u tužbi nigdje nije navedeno kada je faktura zaprimljena kod tuženog, niti je tu činjenicu tijekom postupka bilo čim dokazao, niti je rok dospijeća naveden na fakturi koja je jedini dokaz tužitelja kojoj sud poklanja povjerenje i na kojoj temelji pobijanu presudu. Sud uopće nije u obzir uzeo činjenicu da tužitelji ničim nije dokazao da je cijena od 702,00 KM bila prethodno ugovorena, pa da je na temelju toga urađena faktura, iako je teret dokazivanja te činjenice bio na tužitelju. Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje se ogleda i u tome što je sud u svojoj presudi naveo da je "tuženi tek u odgovoru na tužbu prigovorio na cijenu u predmetnim računima..." Međutim, sud zanemaruje činjenicu da je tuženi u svom odgovoru na opomenu pred tužbu osporio predmetne račune, što niti u jednom dijelu presude ne spominje. Shodno tome, obrazloženje presude je u kontradiktornosti sa izvedenim dokazima, što presudu čini nezakonitom.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Nakon što je ispitao presudu prvostupanjskog suda u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti sukladno odredbi člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“ broj 53/03, 73/05,19/06 i 98/15), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Iz stanja spisa predmeta i činjeničnih utvrđenja prvostupanjskog suda koja su zasnovana na provedenim dokazima, proizilazi da su parnične stranke bile u poslovnom odnosu, da je tužitelj u dva navrata izvršio prijevoz robe za tuženog, da je tužitelj za obavljene usluge ispostavio tuženom dvije fakture (računa) na iznose od po 720,00 KM, da je tuženi u tijeku parničnog postupka izvršio dvije uplate po svakom računu u iznosu od po 500,00 KM, da je osporavao račune u preostalim neplaćenim iznosima od po 202,00 KM navodima da je dogovorena cijena po svakom prijevozu iznosila 500,00 KM, te da je ovaj iznos cijene sadržan u nalogu za utovar robe koji je sačinjen za prvi prijevoz od 23.06.2022. godine po zaposleniku tuženog, na kojim prigovorima tuženi istrajava i u žalbi na pobijanu presudu kojom je usvojen smanjeni tužbeni zahtjev tužitelja.

Naime, za pravilnost odluke prvostupanjskog suda, u konkretnom slučaju, od odlučnog značaja je stajalište prvostupanjskog suda da tuženi na račune, koji su izdati u 06. i 07. mjesecu 2022. godine, nije podnosio reklamacije tužitelju, odnosno po prijemu računa nije vratio račune tužitelju, niti je prigovarao cijeni za izvršeni prijevoz robe, već je takav prigovor po prvi put istakao u odgovoru na opomenu pred utuženje od 27.10.2022. godine, a u tijeku postupka pred prvostupanjskim sudom u odgovoru na tužbu od 10.01.2023. godine. Prvostupanjski sud pri tomu pravilno ocjenjuje da se u odsutnosti materijalnih dokaza, ne može prihvatiti iskaz saslušanog svjedoka D.B. da je prigovor na cijenu on osobno podnio računovodstvu tužitelja usmenim putem, tim prije što ovaj svjedok koji je zaposlenik tuženog i zadužen za utovar robe, ne predstavlja ovlaštenu osobu koja bi mogla reklamirati račune u ime tuženog kao pravne osobe. Kod izloženog stajališta, žalbeni navodi tuženog da je ugovorena cijena prijevoza od 500,00 KM sadržana u nalogu za utovar od 23.06.2022. godine koji je sačinio i potpisao saslušani svjedok D.B. a koji je predložen kao dokaz i predöčen prvostupanjskom sudu na pripremnom ročištu od 16.05.2023. godine, nisu bili od značaja za drugačiju odluku suda.

Kako pobijanom presudom nisu učinjene ni povrede procesne prirode, ovaj sud je primjenom odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku odbio žalbu tuženog kao neosnovanu i potvrdio presudu prvostupanjskog suda.

Predsjednik vijeća
Senad Begović